

SZERESS és NEVESS!

Sherryl Woods

Talált család

Anna DePalo

Természetes úton

Susan Mallery

Váratlanul várandós

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sherryl Woods, 2000 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A Bianca 195. eredeti címe: Marrying a Delacourt (Silhouette, Special Edition)

Magyarra fordította: Gondáné, K. Éva

© Anna DePalo, 2003 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A Bianca 196. eredeti címe: Having the Tycoon's Baby (Silhouette Books, Desire)

Magyarra fordította: Halász Kriszta

© Susan Macias Redmond, 2001 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A Bianca 198. eredeti címe: Unexpectedly Expecting!(Silhouette, Special Edition)

Magyarra fordította: Gondáné, K. Éva

Második, átdolgozott kiadás

Nyomtatásban megjelent: a SZERESS ÉS NEVESS! 55. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-401-1

• Kép: Thinkstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Sherryl Woods
Talált család

1. FEJEZET

Michael Delacourt türelmesen hallgatta öccse szónoklatát az egészséges életről és a rá leselkedő veszélyekről. Megszokta már, hogy Tyler állandóan aggodalmaskodik, ezért nem vette komolyan, és gyanútlanul belesétált az alattomos csapdába. Arra sem számított, hogy életében hamarosan újra felbukkan Grace Foster, aki annyi fájdalmat okozott már neki.

– Ha így folytatod, előbb-utóbb szívrohamot kapsz – figyelmeztette ismét a testvére. – Meg kell tanulnod lazítani, amíg nem késő! Kicsit lassíthatnál a tempón.

Furcsa volt ezt egy olyan ember szájából hallani, aki két kézzel tömi magába a koleszterint, és egyáltalán nem törődik a testedzéssel. Tyler most is a Delacourt Olajtársaság vezetői irodájának kényelmes heverőjén terpeszkedett. Michael kitűnő egészségnek örvendett, egyáltalán nem látszott rajta, hogy két hét múlva betölti a harmincadik életévét. Öccse sopánkodását is a futópadján edzve hallgatta.

– Kíváncsi vagyok, te meddig bírnád ezt – válaszolta, miközben dőlt róla az izzadság.

Tylernek abban igaza van, hogy mindent rohanva és túlzott igyekezettel végez. Ebben különbözött nyugodtabb fivéreitől, Dylantól, Jebtől és főleg Tylertől. Ugyanez a nyughatatlanság jellemezte magánéletét is. Tulajdonképpen nem is volt igazi magánélete. Rendszeresen részt vett ugyan a partikon és a jótékonysági rendezvényeken, de a nőket elkerülte. Ha úgy érezte, hogy egy nő birtokolni akarja, azonnal visszavonult, mert az életében a Delacourt Olajtársaság volt a legfontosabb. A testvérek közül csak ő törődött a családi vállalkozással. Ennek ellenére az apjuk, Bryce Delacourt makacsul ragaszkodott hozzá, hogy a céget egyenlő részben ossza fel a négy fivér és egyetlen lánya között. Állandóan panaszkodott, hogy milyen hálátlanok a gyermekei, és nem vette észre, hogy Michael ötszörösen is hálás neki. Michael nem bánta, hogy osztozkodnia kell a testvéreivel, de ő akart a cég vezetője lenni, és egyetlen alkalmat sem szalasztott el, hogy bebizonyítsa rátermettségét.

– Pontosan erről van szó. A sportot is úgy űzöd, mintha világcsúcsra törnél. – Tyler nem volt hajlandó témát változtatni. – Közben a telefon is a kezeden van, nehogy elfecséred az időt.

– Ezt hatékonyságnak nevezik – védekezett Michael, és Tyler mellé dobta a mobiltelefonját, hogy bebizonyítsa, bármikor meg tud válni tőle.

– A munka megszállottja vagy. Mikor mentél utoljára szabadságra? Már évek óta nem rendeztünk legénybulit a tengerparti házban.

– Nem hiszem, hogy Dylan és Jeb felesége örülne neki – jegyezte meg Michael.

Tyler elvigyorodott.

– Mi azért eltölthetnénk ott néhány napot. Hajkuráznál a nőket, és süttetnénk a hasunkat. Mit szólsz hozzá?

Michaelt egy pillanatra elfogta a kísértés, de azután eszébe jutott, milyen sok tennivalója van.

– Mostanában nem érek rá, rengeteg dolgom van.

– Teljesen be fogsz gyepesedni – jelentette ki az öccse szomorúan. – Mi lenne, ha elmennénk néhány napra Los Piñosba, meglátogatnánk Trish húgunkat és Dylanéket? Az unokahúgod már majdnem hároméves, és a keresztelője óta nem láttad. Amikor Dylan és Kelsey összeházasodott, éppen csak az „igen”-re dugtad be a fejed a templomba, és máris elrohantál egy halaszthatatlan ügy miatt.

– Egy OPEC-konferencián mondtam beszédet!

Tyler bólintott.

– Ezt az egyet megértem, de neked mindig sürgős dolgod akad. Attól félsz, hogy ha egy időre otthagysz az irodát, ellopjuk a céget? – Tyler Michael szemébe nézett. – Ugye tudod, hogy ez nevetséges? Trish nem akar részt venni az üzletben. Imádja a könyvesboltját, és minden szabad idejét a férjével meg a kislányával tölti. Dylan is elégedett a munkájával, Jeb pedig magándetektív-irodát

vezet.

– Na és te? – mondta Michael viccelődve.

Tyler jót nevetett.

– Tudod, hogy nem szeretem az irodát, legszívesebben állandóan új lelőhelyek után kutatnék az olajmezőkön. Bárcsak apa is értékelné ezt! Néhány hét múlva indulok is a Mexikói-öbölbe, már nagyon hiányzik Baton Rouge.

Michael merőn nézte Tylert.

– Ki van Baton Rouge-ban, öcskös?

– Nem egy személyről beszéltem, hanem egy olajkútról és egy városról.

– Ismerlek. Tudom, hogy nő van a dologban.

Tyler haragos arcot vágott.

– Arra céloztam, hogy tőlem sem kell féltened a munkádat. Szeretem, amit csinálok, és legalább addig sem vagyok apa felügyelete alatt. Vedd már észre, hogy nincs kitől tartanod, senki nem irigyli tőled ezt a főnöki fotelt.

Michael beismerte, hogy Tylernek igaza van, de akkor sem akart a munkamódszerén változtatni.

– Nem tehetek róla, így szeretek dolgozni – motyogta maga elé.

– Néha élned is kéne – vágta rá Tyler. – Most még te vagy a legvonzóbb agglegény Houstonban, de kilencvenéves korodban már nevetséges leszel.

– Az előbb még azzal riogattál, hogy negyvenéves korom előtt szívrohamban fogok meghalni. Ha ez így van, semmi értelme, hogy egy gazdag özvegyet hagyjak magam után.

Tyler türelmetlenül legyintett.

– Nem érted, hogy mit akarok mondani.

– Mit?

– Kiegyensúlyozottabban kellene élned, Michael. Régebben nem csak az üzletről és a nyersolaj áráról lehetett beszélni veled.

Michael lemondóan sóhajtott. Úgy látszik, az öccse a fejébe vette, hogy átalakítja az életét. Biztos, hogy a testvérei tüzelték fel, mert Tyler alapvetően békés természetű volt. Talán néhány ígérettel meg tudja nyugtatni.

– Rendben van. Megpróbálok egy kis szünetet beiktatni a teendőim közé – ígérte Michael.

Tyler még mindig kételkedve méregette.

– Mikor?

– Nemsokára.

Öccse nem elégedett meg egy ilyen homályos válasszal.

– Trish azt mondja, hogy a vendégszobája készen áll. Elviszlek a cég gépén, és csapunk egy igazi családi összejövetelt.

Michael átlátott a szitán. Tylert megbízta a család, hogy a húga védelmező karjaiba csalogassa. Kirázta a hideg, amikor a legutóbbi családi összeesküvésre gondolt. Akkor kénytelen volt autó és telefon nélkül egy magányos erdei faházban tölteni egy egész hetet. A nyugalom és a kikapcsolódás helyett majdnem a falra mászott. Ehhez képest a kétnapos látogatás Trish családjánál maga lesz a mennyország. El kell fogadnia ezt az ajánlatot, mielőtt valami még rosszabbat találnak ki.

– Rendben. Majd értesíts, hogy mikor megyünk – törődött bele az elkerülhetetlenbe.

– Tizenöt perc múlva indulunk! – jelentette ki diadalmas arccal Tyler.

– Én nem tudok...

– Dehogynem – szakította félbe Tyler. – Zuhanyozz le, öltözz fel, és indulhatunk is. A bőröndöd már a repülőtéren vár, és a pilóta készen áll. A titkárnőd minden jövő heti megbeszéléseidet lemondta.

– A teljes jövő hetet? – szörnyülködött Michael. – Csak néhány napról volt szó!

– Biztosan félreértetted – mondta ravasz mosollyal Tyler.

– Nem szoktam tévedni.

– Szeretném, ha kiélveznéd a rég megérdemelt pihenésedet.

Michael haragos pillantást vetett Tylerre.

– Most büszke vagy magadra?

– Mindig tudtam, hogy született diplomata vagyok. Na, mehetünk.

Michael csak másnap délután tudta meg, hogy a testvére aljas módon elárulta. Alig töltött néhány órát a húgával és a férjével, Hardyval, amikor mindnyájan felpattantak az asztaltól, és egy sürgős telefonhívásra hivatkozva faképnél hagyták. Tyler már régen lelépett. Minden bizonnyal a nő miatt, akinek a létezését oly buzgón tagadta. Az öccse mindig nőügyekbe bonyolódott.

– Hardy szüleiről van szó – mentegetőzött Trish, és sietősen arcon csókolta kifelé menet. – Vészhelyzet van, mennünk kell, de csak néhány napig leszünk távol. Nagyon sajnálom, Michael. Az állatokra ne legyen gondod, azt Hardy már elintézte. Csak a lovakkal kellene egy kicsit foglalkoznod. Valaki majd eljön, megeteti és kiengedi őket a karámba, de lovagolhatnál is egy kicsit, hogy többet mozogjanak.

Michael rámeredt a húgára.

– Trish, én csak négykerekű járművekre vagyok hajlandó felszállni! Amióta hatéves koromban leestem egy póniról, a közelébe sem megyek a lovaknak.

– Akkor is texasi vagy. Lehet, hogy előtör belőled a tehetség – vetette oda a húga könnyedén. – Sietünk, ahogy csak tudunk. Itt nagyszerűen lehet pihenni, mert csend és nyugalom vesz körül. Érezd magad otthon! Szeretlek.

Ezzel kiviharzott a házból. Michael teljesen elveszettnek érezte magát. Amikor mindnyájan eltűntek, eszébe jutott, hogy Hardynak nem is élnek a szülei. Tyler segítségével mindnyájan összeesküdtek ellene. Aztán eszébe jutott, hogy Dylan a közelben lakik. Jóleső érzéssel töltötte el, hogy nincs teljesen egyedül a semmi közepén. A telefon működött, Dylan azonban – micsoda meglepetés! – nem volt sehol.

– Fontos dolga akadt – mondta a felesége. – Ha a lovakkal vagy a marhákkal akad valami gond, szólok Adamséknek. Látogass meg minket. Bobby már olyan nagy, hogy meg sem ismernéd.

Michaelnak nem volt kedve szomszédolni. A lassan leszálló alkonyatban magányosan üldögélt a verandán, a vadvirágos mezőt bámulta, amelyért Trish annyira odavolt. Nem értette a lelkesedését, de arra gondolt, hogy ha iszik néhány pohár bort, talán jobban fogja értékelni a látványt. Ekkor gyereksírást hallott az istálló felől, pedig ott csak lovakat és marhákat tartottak. Legjobb tudomása szerint ezek az állatok nem adnak ki ilyen hangot. Michael izgatottan kerülte meg a házat, és az istálló felé osont. Elfojtott sírás és halk suttogás szűrődött ki az épületből. A férfi kinyitotta az ajtót, és felgyújtotta a lámpát. Két lenszőke hajú kisfiú kuporgott a sarokban, egyikük a melléhez szorította bekötözött kezét, arcát könnyek szántották végig. Michael döbbenet nézte őket, és sejtette, hogy a mai nap megpróbáltatásainak még nincs vége.

– Nem csináltunk semmit, uram – mondta bátor hangon az idősebbik fiú. Rongyos pólót, elnyűtt farmert és szutykos sportcipőt viselt. Védelmezően állt a kisebb, sebesült fiú elé, aki tétován Michaelra mosolygott. Ám mosolya lehervadt, amikor meglátta a férfi mogorva tekintetét. Michael összehúzott szemmel nézett rájuk.

– Hogy kerültök ide?

– Csak egy helyet kerestünk, ahol éjjel megalhatunk – mondta a kisebbik, és határozott mozdulattal a bátyja mellé állt. Az idősebbik fiú elszántan nézett Michaelra. A férfinak eszébe jutott, hogy ennyi idős korukban ő és a testvérei is ilyen egyesült erővel szálltak szembe az ellenséggel.

– Gyere ide, hogy megnézzem a kezedet – mondta a kisfiúnak, mert úgy döntött, hogy most ez a legfontosabb.

– Semmiség – mondta a nagyobbik, és visszatartotta öccsét.

– De hiszen vérzik! Azt akarod, hogy elfertőződjön, és le kelljen vágni a kezét? – Azt képzelte, hogy egy ilyen fenyegetés majd meghátrálásra kényszeríti a fiút, de tévedett.

– Megtaláltuk az elsősegélydobozt, és fertőtlenítettem – makacskodott a fiú.

– Nagyon fáj – tette hozzá a kicsi. Bátyja bosszúsan nézett rá.

– Ha nem hisztizel, be is tudtam volna kötni.

– Ti szoktatok gondoskodni saját magatokról? – kérdezte Michael, mert az a szörnyű gyanúja támadt, hogy a két gyermek nem először van ilyen helyzetben. A kisebbik bólintott, a nagyobbik

azonban határozottan kijelentette:

– Nem.

Michael elmosolyodott a két ellentétes válaszon.

– Mi az igazság?

– Nézze, uram! Ha nem akarja, hogy itt legyünk, akkor elmegyünk – mondta a magasabbik fiú, és az ajtó felé indult. Gondosan ügyelt arra, hogy tisztességes távolságban maradjon Michaeltól.

– Hogy hívnak?

– Nem fogom egy idegennek elárulni a nevem.

– Mivel az én birtokomon tartózkodtok – mondta Michael –, jogom van tudni, hogy kik vagytok. A fiúk egymásra néztek, az idősebbik alig észrevehetően bólintott.

– Josh vagyok – mondta a kisebbik. – Ő pedig Jamie.

– Testvérek vagytok?

– Igen.

– Vezetéknevetek is van?

– Persze – válaszolt türelmetlenül Jamie. – Csak nem áruljuk el.

Michael elengedte a megjegyzést a füle mellett.

– A környéken laktok? – Ismét ellentmondó válaszokat kapott, mire felsóhajtott. – Akkor most mi az igazság?

– Látogatóba indultunk – mondta a kicsi.

Michael nem hitte el ezt a hazugságot. Semmi kétség, a két fiú elszökött otthonról. Kíváncsi volt, meddig ragaszkodnak a meséjükhöz.

– Nem aggódnak értetek, akikhez készültök? – kérdezte. – Fel kéne hívnunk őket.

– Nem tudjuk a számot – közölte sietősen Jamie, és arcán aggodalom tükröződött.

– Akkor mondd meg a nevet, majd kikeresem a telefonkönyvből!

– Nem lehet – mondta Jamie. – Nagyon mérgesek lesznek, ha megtudják, hogy elcsavarogtunk. Azt mondták, hogy nem mehetünk sehová. Igaz, Josh?

– Igen – pislogott Josh, és reménykedve nézett Michaelra. – Ugye nem akarja, hogy bajba kerüljünk?

Michael szigorú és vészjósló pillantást vetett rájuk, amely a Delacourt Olajtársaság alkalmazottai esetében mindig bevált.

– Az igazat akarom tudni.

– Ez az igazság – esküdözött Jamie, és egyáltalán nem ijedt meg.

– Becsszóra – tette hozzá Josh.

Michael jól tudta, hogy egy szavuk sem igaz. Mit tegyen? Nem hagyhatja a srácokat az istállóban, de nem is küldheti el őket, pedig legszívesebben azt tette volna. Valaki bizonyára halálra aggódja magát miattuk, hiszen még kicsik. Az egyik talán tizenhárom éves, a másik alig kilenc. Majd egy kis étel megoldja a nyelvüket.

– Éhesek vagytok? – kérdezte.

Josh szeme felragyogott, és buzgón bólogatott.

– Szívesen ennénk néhány falatot – mondta Jamie, és ügyelt rá, hogy ne látsszon túl lelkesnek.

– Akkor gyertek be. Ha ettetek, majd kitaláljuk, hogy mit tegyünk.

A fiúk szájtátva néztek körül Trish konyhájában.

– De klassz! – kiáltott fel Jamie, és dacos arckifejezése eltűnt. – Olyan, mint egy magazinban!

– Még süteménytartó is van! – kiáltott fel izgatottan Josh. – Van benne süti?

– Majd megnézzük, ha megettétek a szendvicset – mondta Michael. Két nagy pohár tejet töltött a fiúknak, és egy-egy vastag szelet sajtos-sonkás szendvicset tett le eléjük. A gyerekek mohón vetették magukat az ételre.

Michael nézte a fiúkat, és rájött, hogy olyan szakember segítségére van szüksége, aki ismeri a gyermekeket és a törvényt. Hirtelen remek ötlete támadt. Már tudta, ki lesz az, aki kihúzza őket a csávából. Felkapta a mobiltelefonját, és egy jól ismert számot hívott. Grace Foster szokása szerint az első csengetésre felvette a telefont. Michael szerette ezt a gyorsaságot és a mesterkéletlen őszinteséget. A lány soha nem játszotta meg, hogy fontos dolga van, és nem ér rá vele beszélni.

Azelőtt sok más tulajdonsága miatt is kedvelte. Mostanában azonban már csak ügyvédként tisztelte, még akkor is, ha az életét időnként pokollá tette.

– Mit akarsz? – kérdezte a lány, amikor felismerte a hangját.

– Én is örülök, hogy hallak – vágta rá a férfi.

– Michael, csak akkor szoktál hívni, ha baj van. A közeljövőben nincs tárgyalásunk, úgyhogy szeretném tudni, milyen rendkívüli eseménynek köszönhetem a hívásodat. Péntek este van, és nem érek rá.

A férfi nem szívesen gondolt arra, hogy Grace esetleg egy romantikus randevúra készülődik. Megnyugtatta volna, ha a lány csendes, magányos – netán szűzies – életet él. Eredetileg úgy képzelte, hogy csak tanácsot kér, most mégis így szólt:

– Szeretném, ha repülőre szállnál, és még ma este Los Piñosba jönnél.

Biztos volt benne, hogy a lány nem fogja visszautasítani, ha megérti a dolog fontosságát. A legjobb mégis az lenne, ha az ő vonzereje csábítaná ide.

– Ezt meg hogy képezed? – kérdezte Grace. – Nem minden kívánságod parancs számomra. Annak már vége.

Amikor a lány ingerülten beszélt vele, Michael mindig megkívánta. Ilyenkor Grace kihúzta magát, mert merevnek és hajlíthatatlannak akart látszani. Ám ettől a melle előremeredt, és pontosan az ellenkező hatást érte el. Dühösen még szemrevalóbb volt. Megtévesztően törékeny testében harcos és elszánt lélek lakozott, és Michaelnak pontosan erre a tulajdonságra volt most szüksége.

– Te is tudod, hogy nem kérnélek, ha nem lenne fontos – magyarázta a lánynak türelmesen. Aztán ellenállhatatlan ajánlatot tett. – Egész életedben a fejemre olvashatod, hogy mekkora szívességet tettél nekem. Rendben van?

– Ez valóban csábító. – A lány hangja most már sokkal lelkesebbnek tűnt. – Miről van szó?

A férfi elégedetten vette tudomásul, hogy könnyen sikerült rábeszélnie, pedig nem is említette a két talált gyereket.

– Majd elmondom, ha ideértél. A Delacourt-gép egy óra múlva várni fog a repülőtéren, és majd a pilóta megmutatja az utat.

– Michael, nem tudsz valaki mást megkérni, aki közelebb áll hozzád?

– Nem – biztosította a lányt.

– Terveim voltak a hétvégére. Nem szeretem lemondani a programomat.

– Pedig muszáj lesz – mondta Michael határozottan, majd nagyot sóhajtott. Nehezebbre esett kimondani az igazságot. – Szükségem van rád, Grace.

– Ez bizonyára túlzás, Michael.

– Hidd el, te vagy az egyetlen, akihez fordulhatok.

Most a lány sóhajtott.

– Rendben van. Kíváncsvá tettél. De ez sokba fog kerülni neked.

– Ebben biztos voltam – mondta Michael.

Miután letette a kagylót, elgondolkodott azon, hogy miért éppen Grace-hez fordult. Miért nem a sógornójét vagy a városban lakó Adamséket hívta? Lehet, hogy ezek a fiúk tényleg bajban vannak, és akkor Grace-re van szükségük, mert nála okosabb ügyvédet nem ismert. Az utóbbi időben sok összetűzésük volt, többször álltak egymással szemben a bíróságon, de Michael akkor is elismerte Grace szakmai tudását. Sőt, kifejezetten szeretett Ms. Grace Fosterrel civakodni. A látvány még egy több millió dollárt érő új olajkútnál is vonzóbb volt számára.

2. FEJEZET

Grace már alig várta, hogy meghallja, mi vette rá Michael Delacourt-t arra, hogy így könyörögjön neki. Bosszantotta ugyan, hogy péntek este odarendelte az állam másik felébe, de a kíváncsisága nem hagyta nyugodni. Nem volt igaz, hogy éppen sürgős teendői közepette zavarta meg. Egy hosszú és unalmas hétvégének nézett elébe, ezért Michael hívása kellemes változatosságot jelentett az utóbbi hónapok eszelős rohanása után. Hétvégén is dolgozni szokott, hogy ne vegye észre, milyen sivár lett a magánélete. Hízolgőnek találta, hogy az öntelt férfi nem talál másvalakit erre a feladatra. Az életében volt egy időszak, amikor Michaellal képzelte el a jövőjét. Aztán rájött, hogy a családi olajvállalat mögött mindig a második helyre szorulna, és erre nem volt hajlandó.

Grace gyermekkorában mindig azt kérdezgette magától, hogy az apja miért nem szereti. Talán nem elég okos vagy szép? Ötéves volt, amikor Norman Foster elhagyta őt és az édesanyját. Imádott apjának megmagyarázatlan távozása aláásta az önbecsülését. Évekbe telt, mire feldolgozta, és elfogadta, hogy ennek semmi köze az ő személyéhez. Nem hajlandó életének hátralévő részében újra átélni, hogy nem méltó egy férfi osztatlan figyelmére és szeretetére. Azon a napon szakított Michaellal, amikor befejezte a jogi egyetemet. Mindig tisztában volt azzal, hogy a férfinak a munkája mindennél fontosabb, de amikor nem jelent meg a diplomaosztó ünnepségen, betelt a pohár. Még a heves mentegetőzése és drága ajándékai sem engesztelték ki. Michael néhány hétig még üldözte, majd beletörődött abba, hogy szakításuk végleges. Amikor nem hívta többé, Grace kicsit bánta a dolgot, de a lelke mélyén tudta, hogy helyesen cselekedett. Ez a férfi soha nem változik meg.

Ettől persze még nagyon élvezte az összecsapásaikat a bíróságon. A férfi nemcsak jóképű volt, hanem okos is, és – amikor sikerült elfeledkeznie a munkáról – nagyon szórakoztató. Grace mégis többször az orra alá dörgölte, hogy nem minden nő van oda érte. Ezt nyugodt lelkiismerettel megtehetette, hiszen annak idején ő hagyta ott. Évek óta figyelte Michael szerelmi életét a távolból. A kapcsolatai többnyire langyos unalomba fúltak, és a férfi túl sok elfoglaltsága miatt értek véget. Nyoma sem volt bennük a szenvedélynek és a lángolásnak, és Grace-t elégtétellel töltötte el ez a gondolat.

Amikor este beszállt az elegáns Delacourt-gépbe, elmosolyodott. Michael le akarta nyűgözni a hűtött pezsgővel és a meleg vacsorával. Azt hiszi, hogy még mindig az a kisvárosi lány, aki álmélkodva csodálta meg a repülőgépet az első alkalommal? Akkor Austinból Houstonba mentek, hogy meglátogassák a Delacourt-birtokot, mert Michael be akarta mutatni a családjának, főleg imádott édesapjának. Grace akkor döbbsent rá, hogy milyen gazdagok, és elbizonytalanodott, hogy vajon képes lesz-e valaha beilleszkedni ebbe a családba. Ma már nem esik hasra a jégbe hűtött pezsgőtől és a magánrepülőgéptől. Úgy tűnik, Michael elfelejtette, hogy az elmúlt évek során rengeteg gazdag embernek dolgozott, és maga is szép summát keresett rajtuk.

Ez a kis kirándulás mindenesetre izgalmasnak ígérkezett. Grace már alig várta, hogy megtudja az ügy részleteit. Az út nem tartott sokáig, és a repülőtéren egy bérautó várta. A pilóta részletesen elmagyarázta neki az utat Trish házához, majd aggódva nézett rá.

– Nagyon szívesen elviszem, Ms. Foster. Mr. Delacourt szerint is az lenne a legjobb.

Grace sértődötten húzta ki magát.

– Köszönöm, Paul, de tudok vezetni – mondta hűvösen. A pilóta régebről ismerte, és mosolygott a tiltakozásán.

Grace tehát beült az autóba, és átnézte az ábrát, amely az utat mutatta. Nagyon rossz volt a tájékozódási képessége, és a koromsötétben még nehezebben boldogult.

– Meg tudom csinálni – mondogatta magában. Húsz perccel később be kellett látnia, hogy eltévedt. Vonakodva vette elő a telefonját, és felhívta a lap aljára firkantott számot.

– A gép már háromnegyed órája leszállt. Hol vagy? – förmedt rá Michael.

– Ha tudnám, nem hívnálak.

A férfi sóhajtott.

– Szóval eltévedtél?

– Nem tehetek róla – tiltakozott a lány. – Félrevezetett az útmutatás. Azt jelezte, forduljak be a fenyőerdőnél. Megláttam néhány fenyőfát, és befordultam. Most pedig egy legelőn vagyok, és mindenfelől tehenek bámulnak rám. Nagyon kényelmetlenül érzem magam. – A férfi kuncogott. – Egyáltalán nem vicces. Ha kinevetsz, már fordulok is vissza!

– Nem hiszem, hogy sikerülne – jegyezte meg halkán a férfi. Majd erőt vett magán, és így folytatta: – Elnézést. Ez az egyik legelbűvölőbb tulajdonságod. Nem is értem, hogy vagy képes eljutni a bíróság épületéig.

Grace nem akarta bevallani, hogy valóban évekre telt, mire megtanulta az utat. Ha egy másik irányból kellett megközelítenie, még most is bajban volt.

– Próbáld meg visszajutni a főútra – javasolta a férfi, és még részletesebben elmagyarázta a farmhoz vezető utat.

Amikor Grace végre megérkezett, a férfi a verandán várt rá, mellette két fiú aludt egy-egy hintaszékben. Ez a hétvége sokkal érdekesebbnek ígérkezett, mint gondolta. Otthon most esetleírásokat és törvénykönyveket böngészne unalmas lakásában.

– Kié ez a ház, és miért vagy itt? – kérdezte Grace, miközben a teáját iszogatta a nappaliban.

– A sógorom építette Trishnek – magyarázta Michael. – Azért vagyok itt, mert az egész család összefogott ellenem.

– Megint egy kényszerpihenő? – Grace hallott a legutóbbiról, mert még a houstoni lapok társasági rovatában is írtak róla. Amikor elolvasta, hangosan nevetett a történeten, mert elképzelte Michael felháborodását. – Úgy látszik, hogy még a mindenható Michael Delacourt-nak is parancsol néha valaki.

Michael mogorván pillantott rá.

– Ha erről akarsz beszélni, kár volt idejőnnöd.

Grace a székek felé mutatott, ahol nemrég még a fiúk aludtak, de azóta már felküldték őket a vendégszobába.

– Kik ők?

Michael mintha nem hallotta volna a kérdését. Egy hatalmas fotelban terpeszkedett, és kimerültnek látszott. Most is szövetnadrágot és inget viselt, csupán annyit engedett szokásos eleganciájából, hogy feltúrta az inge ujját. Még ilyenkor sem volt hajlandó farmert és pólót húzni. Külseje minden körülmények között gazdagságot és hatalmat sugárzott, nem csoda, hogy olyan gyakran foglalkoztak vele az újságok. A munkában Grace is kosztümöt hordott, de hétvégén mindig kényelmes ruhát vett fel. Most mégsem bánta volna, ha valamivel hivatalosabb öltözék van rajta, mert a nappaliban üldögélve hirtelen eltűnt közülük a biztonságos távolság. Minden olyan meghitt és kényelmes volt. A szobában csak egy halvány fényű lámpa égett, ami romantikus hangulatot árasztott. Michael kicsit kócos volt, és Grace-re ez sokkal nagyobb hatással volt, mint a férfi kifogástalan frizurája. Elhatározta, hogy az előtte lévő feladatra fog összpontosítani.

– Kik ők? – ismételte meg a kérdést. Nyugtalanítónak tartotta, hogy Michael olyan merőn nézi.

– Jamie és Josh – válaszolta a férfi. – A vezetéknevüket nem árulták el.

– Okos kölykök. Így nehezebb kinyomozni, hová valók. Nincs valami elképzelésed?

– Az istállóban találtam őket.

Grace örült, hogy végre ügyvéd módjára beszélhet.

– Ott húzták meg magukat? Vagy betörték a házba?

– Csak éjszakai szállást kerestek. Legalábbis ezt mondták.

– Elhitted nekik?

– Biztos nem akartak semmit ellopni, és azt is tudom, hogy bajban vannak. Nem voltak hajlandók elárulni, hogy honnan jöttek, és nem engedték, hogy telefonáljak.

– Megszöktek valahonnan – vont a Grace a következtetést, és összeszorult a szíve. A fiúk ruhája elnyűtt volt, és még félálomban sem tudták palástolni az aggodalmukat. Rémműlt tekintetük

elárulta, hogy félnek elaludni, ugyanakkor kimerültnék látszottak. Máskülönben már a lépcső tetején hallgatóznának, vagy régen kimásztak volna az egyik emeleti ablakon.

– Nekem is úgy tűnik – helyeselt Michael.

– Megnézted a helyi újságot, és meghallgattad a híreket? Hátha bejelentették az eltűnésüket.

– Nem. Azonnal téged hívtalak.

– Miért? – kérdezte értetlenül a lány. Miért nem fordult a családjához? Lehet, hogy pillanatnyilag haragszik rájuk, de akkor is ők állnak hozzá a legközelebb. – Miért nem hívtad Dylant? Ő most errefelé lakik, nem?

– Nincs itthon.

– És Trish? Valószínűleg tudott arról, hogy a fiúk az istállóban rejtőzködnek, csak nem mondta meg neked.

– Nem hiszem. Trish behozta volna a gyerekeket a házba, hogy agyonkényeztesse őket – húzta el a száját Michael.

– Hívd fel, és kérdezd meg.

A férfi kényelmetlenül feszengett.

– Nem jó ötlet.

– Miért nem?

Michael elkomorodott.

– Mert fogalmam sincs, hogy hol van. Összehordott mindenféle zagyvaságot, aztán eltűnt. Ez a dolog különben is a te asztalod, mert ismered a családjogi törvényt. Tudom, hogy ez nagy teher, de te vagy a legjobb. Az effélékben teljesen járatlan vagyok.

– Nahát, ilyen még nem fordult elő!

– Micsoda?

– Elismerted, hogy tehetetlen vagy.

A férfi ráemelte a tekintetét.

– Tisztában vagyok a hibáimmal, Grace.

– Csak nem akarsz megjavulni? – kérdezte a lány. A férfi összehúzta a szemét.

– Most a múltra gondolsz?

A lány arca égni kezdett. Nagyot nyelt, és megrázta a fejét. Nem szabad elfelejtenie, hogy a férfi egy kényes ügyben hívta ide, és nem azért, mert az elmúlt évek során epekedett utána. Vigyáznia kell, nehogy abba a hiú ábrándba ringassa magát, hogy ők összetartoznak. A kapcsolatuknak régen vége.

– Nem, dehogy! – válaszolta sietősen.

Michael még mindig figyelmesen nézte.

– Én sem akarok a múltban vájkálni. Térjünk vissza a fiúkra. Mi legyen velük?

A férfi teljesen tanácstalannak látszott. Grace nagyon vonzónak találta ebben az új szerepben.

– Eddig mit tettél? – kérdezte. – Miért nem hívtad fel a rendőrséget, hogy ők foglalkozzanak a dologgal?

A férfi elszörnyedt, ami Grace-t megkönnyebbüléssel töltötte el.

– Két ijedt gyermekről van szó, miért kéne a rendőrséget hívnom? Nem tettek semmi rosszat.

– Akkor is szökevények, és nem tudhatod, hogy mit műveltek. Lehet, hogy már hetek óta csavarognak, közben élelmet és pénzt lopnak.

– Nem hinném, mert ki voltak éhezve – mondta a férfi, és a lány többi megjegyzését figyelmen kívül hagyta. Grace még most sem értette, hogy mit vár tőle.

– Tulajdonképpen miért hívtál ide?

– Beszélj velük, és vedd a kezébe az ügyet. Találd ki, mit lehetne tenni, és juttasd őket haza. –

A férfi beletúrt sűrű, sötétbarna hajába, ezzel elegáns külsejét még jobban elrontotta.

– Szóval meg akarsz szabadulni tőlük, és úgy döntöttél, hogy az én nyakamba varrod a dolgot.

A férfi arca felragyogott.

– Pontosan!

– Sajnálom – mondta a lány, és felállt. El kell innen mennie, mielőtt Michael vonzereje és a

két fiú riadt tekintete legyőzi az ellenállását. Túl sokat kockáztatna, ha belebonyolódna ebbe az ügybe, amelyet bármelyik hozzáértő szakember el tud intézni anélkül, hogy a lelki békéje veszélybe kerülne.

– Szerintem egy multinacionális cég vezetője számára ez semmiség – mondta. – Neked is jót tenne, ha foglalkoznál a két gyermekkel. Tekintsd jótékonykodásnak, és még büszke is leszel magadra – tette hozzá epésen.

Az ajtó felé indult, de a fotelban üldögélő férfi egyetlen ugrással ott termett, és elállta az útját.

– Nem mehetsz el! – tiltakozott.

– Dehogynem.

– Grace, ne tedd ezt velem! Ügyvéd vagy, ismered a törvényt és a kiskapukat. A te elszántságodra és ravaszságodra van szükségem.

A nő mosolyogva mérte végig.

– Mintha te nem lennél ilyen. Ez csak egy apró kellemetlenség ahhoz képest, amikor egy államot akarsz meggyőzni arról, hogy engedje át neked az ásványkincsekhez való jogát. Intézd el ezt is magad.

– Szóval azt akarod, hogy könyörögjek?

A lány elmosolyodott, aztán kíváncsian mérte végig a férfit.

– Nocsak! Te tudsz könyörögni?

– Megmutatom. – A férfi megragadta Grace kezét, és amikor megcsókolta, a lány belsejében valami megremegett. Elszántsága kezdett elpárologni. – Kérlek, Grace! Legalább a hétvégén maradj itt! Segíts, hogy kiszedjem az igazat a srácokból! Ha kitaláltuk, hogy mi a teendő, visszamehetsz Houstonba, és megint évekig békén hagyjak.

A lány visszahúzta a kezét, mert nyugtalanították az érzések, amelyeket a férfi érintése keltett benne.

– Miért pont rám van szükséged? A Delacourt Olajtársaságnak egy egész hadseregére való ügyvédje van.

A férfi összeráncolta a homlokát.

– Egyik sem olyan, mint te.

Grace meglepődött.

– Olyan komolyan mondd, hogy majdnem elhiszem.

– Hidd el, hogy még soha nem volt nagyobb szükségem rád.

Volt idő, amikor ezek a szavak azonnal levették volna a lábáról a lányt. Sajnos még mindig elég nagy hatással voltak rá, ezért megrázta a fejét, és hátralépett. Igyekezett biztonságos távolságban maradni a férfitől.

– Lehet, hogy még jót is fog tenni neked, Michael, ha magad intézed el. Közelebb visz az igazi emberi érzésekhez.

A férfi komolyan megsértődött.

– Én igenis foglalkozom az emberi érzésekkel!

– Csak a profitot fontosabbnak tartod.

– Igazságtalan vagy, Grace.

– Lehet – ismerte be a lány. – De mindketten tudjuk, hogy az élet néha igazságtalan.

– Számodra viszont az igazság mindennél fontosabb, és mindig kész vagy harcolni az elesettekért. Néhány ismerősömet valósággal megkopasztottad, amikor az elhagyott feleségüknek nem akarták megadni azt, ami jár. Jó néhányszor meggyötörtél a tanúk padján, hogy megtudj róluk valami csúnya igazságot. Tudjuk, hogy milyen kemény vagy, amikor fontos dolgokról van szó. Egy igaz ügyért bárkivel hajlandó vagy szembeszállni.

– Most azonban más a helyzet – mondta a lány.

– Miért más?

– Ugyanazon az oldalon állnánk, és ez jobb – vallotta be őszintén.

– Így biztonságosabb? – érdeklődött a férfi, és szemében ismerős fény villant. A lány meglepődött, hogy Michael ilyen jól olvas a gondolataiban. – Még mindig érzel irántam valamit? Most, hogy így

együtt vagyunk, feltámadtak a régi emlékek?

A lány felháborodottan utasította vissza ezt a feltételezést.

– Dehogy!

– Akkor mi a gond? – kérdezte Michael kihívóan. – Nem foglalkozunk a múlttal, csak ezzel az üggyel!

Grace-nek fájt, hogy a férfi ilyen egyszerűen elfelejti, ami köztük volt. Elhatározta, hogy ő is megpróbálja, még akkor is, ha belepusztul.

– Rendben – mondta, és elindult a lépcső felé. – Mutasd meg a szobámat! Most nagyon fáradt vagyok, majd reggel mindent megbeszélünk.

Talán holnap rájön, hogy Michael Delacourt miért tudja még mindig az ujjá köré csavarni.